Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Salt Lake City, den 8de Oktbr. 1873.

(Fortsat).

Der hverken var eller har været noget Menneske paa Jorden i de sidste sytten hundrede Aar, som havde Magt eller Myndighed fra Gud til at administrere i nogen af hans Hus's Ordinancer. Hvad skete saa med Josef? Jo, Herren sendte ham Johannes den Døber, som besad det aronske Præstedømme, medens han var paa Jorden, og som blev halshugget for Guds Ords Skyld og for Kristi Vidnesbyrd. Han lagde sine Hænder paa Josefs Hoved og ordinerede ham til det aronske Præstedømme; og Josef forsøgte aldrig paa at forrette nogen af Evangeliets Ordinancer, førend han havde annammet dette Præstedømme. Først da var han bemyndiget til at døbe til Syndernes Forladelse, men hans Myndighed strakte sig ikke til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, ejheller administrerede han denne Ordinance, førend denne Fuldmagt blev ham skjænket. Peder, Jakob og Johannes, af hvilke de to — Peder og Jakob — lede Martyrdøden for Herrens Ord og Kristi Vidnesbyrd, vare de Sidste, som i den forbigangne Uddeling holdt Apostelskabets Nøgler i dets Fylde og Kraft. Disse Mænd lagde deres Hænder paa Josef Smiths Hoved og beseglede paa ham alle de Kræfter, Principer, Ordinancer og Nøgler, som tilhørte Apostelskabet; og før han havde modtaget denne Ordination, besad han ingen Fuldmagt til at forrette Guds Hus's Ordinancer. Men efter Modtagelsen af dette Præstedømme, begyndte han at administrere disse hellige Handlinger. Og den 6te April 1830 organiserede han denne Kirke med sex Medlemmer og lagde derved Grundvolden til, hvad vi se her i dette Tabernakel og paa et udstrakt Fladerum her i dette amerikanske Øde. Dette — Grundvolden til det

store Guds Rige paa Jorden — er alt udsprungen fra denne lille Sæd.

Hvad gjorde Josef Smith, efterat han havde annammet dette Præstedømme tilligemed dets Ordinancer? Jeg vil sige Eder, hvad han gjorde Han udførte det, som ikke hele Gejstligheden og alle Kristendommens Religioner tilligemed hele Verden i sytten Aarhundreder eller halvtredsindstyve Generationer kunde udføre — han, uagtet en ulærd Yngling, fremlagde for Verden Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde, Renhed og Simpelhed, ligesom det forkyndtes af dets Stifter og hans Apostle. Han fremførte Kristi Kirke og Guds Rige i en fuldkommen Organisation, i Lighed med Paulus, da han ligner dem ved et Legeme med Hoved, Arme, Hænder og Fødder, hvilke Lemmer alle ere fuldkomne baade for Himmel og Jord. Hvorledes kunde han, en ulærd Yngling, udføre det, som ikke den hele kristne Verden i sytten Aarhundreder var istand til at gjøre? Fordi han var dreven ved Guds Kraft, og fordi han var belært af Mænd, som, da de vare i Kjødet, havde prædiket det samme Evangelium; og derved opfyldtes, hvad Adam, Enok, Moses, Elias, Esaias, Jeremias og Jesus og hans Apostle havde forudsagt. Med Rette kunde Paulus sige: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror." De Sidste-Dages Hellige bør ogsaa sige: „vi skamme os ikke ved Kristi Evangelium." Jeg skammer mig ikke ved at sige, at Josef Smith var en Guds Profet; jeg skammer mig ikke ved at bevidne, at han var kaldt af Gud og lagde Grundvolden til Guds Kirke og Rige paa Jorden, thi dette er Sandhed; og enhver Mand eller Kvinde, som er i Besiddelse af Guds Aand, kunne se og forstaa disse Ting.

Mine Brødre, Søstre og Venner, her er Grundvolden til Opfyldelsen af den mægtige Strøm af Profetier, udtalte siden Fader Adams Dage og ned til den sidste Profet, som levede paa Jorden. Der har i de sidste tre og fyrretyve Aar været opfyldt flere Profetier paa Jordens Overflade end i de forbigangne to Tusind Aar. Disse mægtige Profetier, ombandt, som jeg tidligere har anført, Josef Smith som et Jernbaand og ledede og styrede ham i alle hans Foretagender, medens han levede paa Jorden. Han levede, indtil han havde annammet enhver Nøgle, Ordinance og Lov, som nogensinde vare givne til nogen Mand paa Jorden, fra vor Stamfader Adams Dage til den nuværende Uddeling. Han modtog under Mose Hænder Magten og Nøglerne til at indsamle Israels Hus i de sidste Dage; han annammede under Eliæ Hænder Nøglerne til at besegle Fædrenes Hjerter til Børnenes og Børnenes Hjerter til Fædrenes; ved Haandspaalæggelse af Peder, Jakob og Johannes annammede han Apostelskabet og Alt, som henhørte til dette; under Moronis Hænder erholdt han alle de Nøgler og Kræfter, som forlangtes af Josefs Træ i Ephraims Haand; og ved Haandspaalæggelse af Johannes den Døber annammede han det aronske Præstedømme med alle dets Nøgler og Kræfter, samt enhver Nøgle og Kraft, som tilhørte denne Uddeling; og jeg skammer mig ikke ved at sige, at han var en Guds Profet, der lagde Grundvolden til det største Værk og til den største Uddeling som nogensinde var oprettet paa Jorden.

Josef Smith levede, indtil han havde fremlagt sit Vidnesbyrd for Verden; og da han havde beseglet alle Nøglerne, Kræfterne og Velsignelserne paa Brigham Youngs Hoved og hans Brødres; da han havde plantet disse Nøgler paa

Jorden, hvilke aldrig mer skulde borttages derfra; da han havde udført dette og fremlagt sit Vidnesbyrd, Aabenbaringens Bog, hvis Forkyndelse indbefatter den hele Generations — Jøders, Hedninges, Zions, Babylons og alle Nationers Bestemmelse, for Verden, beseglede han dette Vidnesbyrd med sit Blod i Carthage Fængsel, hvor han tilligemed hans Broder Hyrum Smith maatte lade sit Liv for onde og ugudelige Menneskers Hænder. Hvorfor blev hans Liv taget! Hvorfor blev ikke John Taylor og Willard Richards, som vare de eneste af de Tolv fra Nauvoo, der vare med dem, ofrede? Hvorledes kunde Willard Richards, som var den største Mand i Flokken, og som stod midt i Kugleregnen undkomme, uden at faa saa meget som et Hul i sin Klædning? Fordi disse Ting vare styrede ved Herrens Ord og Aabenbaringer. Gud tog, hvem han vilde tage, og bevarede, hvem han vilde bevare; og denne Fremgangsmaade har han altid fulgt. Hvorledes er Brigham Young bleven bevaret, da han har været ligesaa udsat for at miste Livet i sit Forsvar for denne Gjerning og staaet i ligesaaa stor Fare i de forskjellige Stillinger, han har været i, som nogen Anden? Fordi det har været Herrens Hensigt, og hans Haand har styret det; han har bevaret ham i et vist Djemed; og andre Mænd ere blevne bevarede ved den samme Magt. Det Hele har været Herrens Værk paa Jorden. Guds Aabenbaringer have omgivet Brigham Young. Herrens Aabenbaringer fra gamle Dage virke paa ham og Apostlene og Israels Ældster, ligesaa meget som de have virket paa noget Folk i nogen tidligere Generation.

Jeg vil berøre en anden Gren af dette Emne. Vi have Riget organiseret, Profetierne blive opfyldte, Kirken er oprettet paa Jorden, og derefter komme andre Dele af disse Aabenbaringer, som maa opfyldes. Vi havde nedsat os i Jackson County, Clay County, Caldwell County, i Kirtland og sidst i Nauvoo. Vi bleve drevne fra et Sted til et andet, indtil vi nedsatte os i Nauvoo; og tilsidst bleve vi fordrevne fra Nauvoo ind i Ørkenen og til dette Land, hvortil vi bleve ledede ved Præsident Brigham Young, der var under den almægtige Guds Inspiration. Mange følte, at deres Tro blev prøvet, da vi maatte forlade vort kjære Nauvoo og drage ud i Ørkenen. Men en Flod af Profetier vilde staaet uopfyldt, hvis ikke dette havde fundet Sted. Esaias taler om Grundlæggelsen af det store Zion, og beskriver hele hendes Historie og Færd indtil den nærværende Dag, og fra denne Tid til Scenen skal oprulles. Hvis vi ikke vare blevne uddrevne fra Nauvoo, vilde vi aldrig være komne op til Platte-Floden, hvor Esaias siger, at han saa de Hellige gaa ved en Flod, hvori intet Skib roede, og et stort Følge af Kvinder med Børn; men hun, som drog frem med sit Barn, vilde aldrig være kommet hertil, dersom vi ikke vare blevne forjagede; og en stor Del Profetier vilde staaet uopfyldte med Hensyn til, at vi skulde bringe Ørkenen til at blomstre som en Rose, at Vandene skulde udspruble af det tørre Øde, at vi skulde opbygge Guds Hus paa Bjergenes Toppe, og at et Banner skulde opløftes, hvortil Nationerne skulde fly. Alt dette og meget Mer vilde ikke blevet opfyldt, hvis vi ikke vare blevne ledede og bevarede ved Jehovas stærke Arm, hvis Ord maa opfyldes, omend Himlen og Jorden skulle forgaa.

Eftersom vi ere i Zion, er der en anden Gjenstand, som vi bør tage i Betragtning — nemlig den Stilling, som Præsident Young indtager ligeoverfor os

idag. Han kalder os til at bygge Templer, Stæder, Byer og Landsbyer samt til at udføre en stor Del timelige Gjerninger. Fremmede og den kristne Verden forundre sig over „Mormonernes“ Tale om det timelige Arbejde, men vi sige, at to Trediedele af alle Aabenbaringerne, givne til denne Verden, ere afhængige af Udførelsen af den timelige Gjerning. Vi ere nødsagede til at gjøre Noget; vi kunne ikke opbygge Zion ved at sidde paa en Bænk og synge os ind i Evigheden; vi maa dyrke Jorden og udhugge Stene i Bjergene til Opførelsen af Templer til den allerhøjeste Guds Ære. Og dette timelige Værk har Himlens Gud forlangt os at fuldbyrde, ligesaa vist som han forlangte af Kristus, at han skulde dø for at gjenløse Jorden, eller ligesaa vist som Frelseren forlangte, at Peder, Jakob og Johannes skulde gaa ud og forkynde Evangeliet til Jordens Nationer. Dette er den store Uddeling, i hvilken Herrens Zion skal opbygges; og vi Sidste-Dages Hellige maa fuldkomme dette Arbejde. Menneskene ere forundrede over, at saa Meget bliver talt angaaende disse Ting. Jeg vil fortælle Eder, Sidste-Dages Hellige samt den kristne Verden ogsaa, at vor Gjerning vil blive kort, vi ville komme tilkort i Udførelsen af vore Pligter, og det vil aldrig blive vor Lod at fuldføre denne Gjerning, som Herren har erklæret, at vi skulle sætte iværk, medmindre vi sætte disse timelige Handlinger i Udførelse. Det paaligger os at bygge Stæder og Byer, at indsamle Folk fra enhver Nation under Himlen til Guds Zion, saa de maa blive belærte om hans Veje. Vi have kun gjort en Forberedelse for den celestiale Lov ved at være blevne indlemmede ved Daab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Meget er bleven sagt med Hensyn til Daaben for de Døde. Efterat Josef Smith havde lagt Grundvolden til denne Gjerning, blev han borttagen fra Jorden; dog der ere fyldestgjørende Grunde, hvorfor dette skete. Jesus beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod; det samme gjorde Josef Smith ogsaa; og fra den Dag, da han døde, har hans Vidnesbyrd været i Kraft over hele Verden. Han er gaaet ind i Aandeverdenen, og har organiseret denne Uddeling paa den Side af Sløret; han indsamler Israels Ældster og Guds Hellige i Aandeverdenen; thi de have en Gjerning at udføre dér saavelsom her. Josef og Hyrum Smith, Fader Smith, David Patten og andre Ældster, som ere kaldte hensides Sløret, have mange Gange flere Væsener at prædike for dér, end vi have her paa Jorden. Dersteds have de alle Aanderne, som have levet paa Jorden i sytten Aarhundreder — halvtredsindstyve Generationer eller halvtredsindstyve Tusind Millioner Mennesker, som have levet og død her uden at have seet en Profet eller Apostel og uden at havt Herrens Ord tilsendt sig. De ere indelukkede i Fængsel, ventende paa Budskab fra Israels Ældster. Vi have kun omtrent ét Tusind Millioner Mennesker paa Jorden, men i Aandeverdenen have de halvtredsindstyve Tusind Millioner; og vi besidde ikke en eneste Aabenbaring, som giver os Grund til at tro, at nogen Mand, der indgik i Aandeverdenen, prædikede Evangeliet til disse, som gjenlevede; men alle prædikede for disse, der havde været i Kjødet før dem. Kristus selv prædikede for Slægten, som druknede i Syndfloden, og som havde været i Fængsel for Tusinder af Aar. Saaledes er det ogsaa med Josef Smith og Ældsterne, der ere indgangne i Evighedens Skjød — det paaligger dem at prædike til Jordens tidligere Indvaanere, som ere hedengangne i de sidste sytten hundrede Aar;

og naar de høre Ældsternes Vidnesbyrd og annamme det, vil der være Nogle paa Jorden, som tidligere anført, der ville forrette Ordinancer for dem i Guds Hus, paa det de maa blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, komme frem i Opstandelsens Morgen og have Del i den med os.

Disse ere Kristi Evangeliums evige Principer. Vi ere blevne befalede dertil, og det har været vor Pligt at gaa ud og forkynde det for vore Medmennesker. Jeg vil spørge: ved hvilken Kraft have disse Apostle og Ældster i disse forbigangne Aar taget deres Randsler, vadet gjennem Moradser og Floder og forkyndt Evangeliet uden Pung eller Taske? Hvilken Magt har understøttet dem? Som jeg har bemærket før: ene alene Guds Aabenbaringer og de store Befalinger og Profetier, der ere givne i de sidste sex Tusind Aar. De ere blevne inspirerede ved Guds Aand og Kraft og ere blevne befalede til at gaa ud og advare denne Slægt ved at fremlægge Evangeliet for dem. Her er Præsident Brigham Young, der, saa fattig som nogen Mand kunde være, foruden Pung eller Taske, har rejst Tusinder af Mil for at prædike Evangeliet til Menneskenes Børn. Det samme have hans Brødre ogsaa gjort. De ere blevne opholdte ved den Almægtiges Haand, og hvis de ikke havde udført denne Gjerning, havde de været under Fordømmelse. Hvorfor? Herrens Engel, som gjenskjænkte det evige Evangelium til Jorden, sagde, at det skulde forkyndes for alle Slægter, Tungemaal og Folk, thi Herrens Doms Time var kommen. Herrens Doms Time er for denne Nations og for hele den kristne Verdens Dør. Broder Erastus Snow, som var her for en Uge siden, talte til os om Prædiken for de Døde og om de Straffedomme, som ventede Nationerne. Andre Ældster have hentydet til det samme Emne. Blot sytten hundrede Aar ere hensvundne uden Profeter, Apostle og Patriarker(!) Herrens Straffedomme have under dette Tidsrum ikke hvilet over Jordens Nationer saa haardt, som de ville komme til, efterat Evangeliet er forkyndt. Dette Budskab, som Josef Smith bragte, vil afgjøre denne hele Generations Skjæbne, ikke alene i denne Nation, men den hele kristne og jødiske Verdens, Zions og Babylons, Alles, som høre Herrens Advarsel. Evangeliet skal forkyndes for dem. Vi have maattet gaa ud til fremmede Lande for at prædike Evangeliet for Nationerne; og vi vilde været fordømte og slagne ved Herrens Arm, hvis vi havde undladt at efterkomme Aabenbaringerne, der vare os givne. Det er ved denne Magt, at Præsident Young, Josef Smith, de tolv Apostle og Tusinder af Israels Ældster ere blevne drevne til at udføre Guds Værk. Nu, mine Venner, skulle vi saa stoppe her? Skulle ikke de resterende Profetier ogsaa opfyldes? Vil Herren dele sin Gjerning i to Dele eller lade det Resterende forblive uopfyldt? Jeg siger Eder, nej. Guds Ord maa opfyldes, og Herren skal ikke give dette Rige til noget andet Folk. Himlens Gud har oprejst Mænd og Kvinder, og han vil inspirere og drive dem til at udføre dette store Værk, og det paaligger os at efterkomme hans Villie. Zion skal opstige i Glans og iføre sig sin skjønne Prydelse; hun vil blive iklædt Herrens Herlighed; og for Messing vil hun have Guld, for Jern Sølv og for Sten Jern. Alle disse Aabenbaringer, som vedrøre de sidste Dage, maa visselig opfyldes. Præsident Young er dreven til at anspore Zion til at udføre sin Pligt. Hvorfor er han paavirket til dette? Fordi Aabenbaringens Kraft omgiver ham og ansporer ham til at hædre sin Kaldelse

og udføre sin Pligt blandt Menneskenes Børn. Herrens Kraft hviler over ham, og han vil ikke lade os have Ro, førend Zion er opbygget og gjort fuldkommen, Israels Hus indsamlet, og Herrens Værk fuldkommet under hans Bestyrelse, saalænge han skal skal dvæle her i Kjødet. Han er saameget paavirket af Guds Kraft og Jesu Kristi Aabenbaringer som nogen Mand, der nogensinde aandede paa Jorden. Det paaligger os at bygge Templer; thi Herren forlanger det af os. Vi maa ogsaa betale vor Tiende; thi ogsaa dette er en Herrens Befaling til os. Herren har aldrig i nogen Aabenbaring sagt, at Brigham Young skulde bygge et Tempel alene, eller at hans Raadgivere, de tolv Apostle eller Biskopperne skulde gjøre det alene; thi dette Arbejde paahviler enhver Mand og Kvinde, som have indgaaet i Pagt med Herren i disse de sidste Dage, og hvis vi undlade at sætte disse Ting i Udførelse, vil Herren straffe os. Han vil ikke forlade os; og han vil heller ikke tage dette Rige fra de Sidste-Dages Hellige og give det til noget andet Folk, thi de ere blandede som Kornet i Sigten blandt Hedninge-Nationerne i Verden. De ere blevne forberedte før Verdens Grundvold blev lagt til at komme frem som Jakobs Børn i de sidste Dage og opbygge Guds Zion paa Jorden. Vi ere nødsagede til at fuldbyrde det; vi maa yde Samvirken vor alvorlige Understøttelse, thi det er et Trin til Indførelsen af Enoks Orden og Opbyggelsen af Zion. Guds Tjenere ere drevne til at anspore os i denne Retning, og vi maa efterkomme det.

Der ere nogle Profetier, som henhøre til disse sidste Dage, hvilke ere ubehagelige at berøre. Præsident Young har Dag efter Dag i flere Aar opfordret Zions Døtre til at afstaa fra de babyloniske Moder og Skikke. Jeg har læst det tredie Kapitel hos Profeten Esaias, og har haabet, at dette Kapitels Indhold ikke kunde angaa Zions Døtre i vore Dage; men nu tror jeg det vil, hvis de ikke lytte til Præsident Young, Apostlene og Israels Ældster med Hensyn til at lægge disse Narreværker tilside. Jeg haaber, at I maa aflægge disse forfængelige Skikke, saa vi som et Folk maa være istand til at vende vore Hjerter til Herren. Men nogle af Zions Døtre synes ikke at være villige til at forsage Babylons naragtige Moder. Til Saadanne vil jeg sige: Skynd Eder med at tilfredsstille Eders Attraa i denne Retning, at Straffen, som vi er truet med, saa meget snarere maa komme over os, paa det vi maa gjennemgaa den og derpaa begynde med at opbygge Guds Zion paa Jorden. Dog til Trods for alle disse Daarskaber, som nogle af os finde Behag i, ville vi alligevel opbygge Zion. Disse Bjerge ville blive opfyldte med Byer og Guds Folk. Vaabnene, som rejses mod Zion, ville blive brudte, Hedninge-Nationerne ville besøge hende, og deres Konger skulle vandre til hendes Skin. Ofte tænker jeg, naar jeg ser fremmede Herrer og Damer i vore Tabernakler; mon de virkelig, da de ere komne hertil over den store banede Vej, forstaa, at de opfylde Esaiæ Profeti? Denne Tanke opstaar ofte i mit Sind; men til samme Tid ved jeg, at disse have ingen Idé om, at de derved opfylde Herrens Aabenbaringer. Disse Hedninge komme til Zions Lys og Kongerne til Skinnet af hendes Opkomst. Alle Ting ere forudsagte og ville blive opfyldte; og strax derpaa, naar vi ere blevne helligede og gjorte fuldkomne, naar vi ere blevne tugtede og ydmygede for Herren, naar vi have faaet vore Øjne aabnede og vore Tanker henvendte paa Opbyggelsen af Guds Rige, da skulle vi vende tilbage

og gjenopføre Zions ødelagte Steder. Dette paaligger os at fuldkomme i denne Tid og Slægt. Derfor, tænk ikke, I Israels Ældster og I Sønner og Døtre af Zion, at vi altid skulle efterleve Babylons Skikke. Nej, aldeles ikke; thi medmindre vi tjene Herren vor Gud, som har skjænket os Magt til at fuldføre hans Værk, ville vi blive tugtede og komme til at føle hans straffende Ris.

Hvor er den Mand eller Kvinde, som ikke kunne se Guds Haand i vor Befrielse? Ethvert Vaaben, som nogensinde blev løftet mod os, er bleven brudt. Vis mig et Væsen eller Folk, som have løftet sin Arm mod Josef Smith, Brigham Young, Herrens Zion eller Israels Ældster, og som have søgt til at omstyrte dette Værk, medmindre Guds Forbandelse har hvilet over dem. Udpeg mig En af denne Klasse, som ikke har maattet krybe i Støvet, og som det var fordum, saa vil det ogsaa blive i de kommende Dage. Ve over de Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk under Himlen, som ville staa op til Krig mod Zion i de sidste Dage. Ethvert Vaaben, som rejses mod hende, skal tilintetgjøres; og den Nation, der ikke vil tjene hende, skal ganske forgaa, siger Hærskarernes Herre. Disse Ting ere sande; og jeg vil advare Jøde og Hedning, Hellig og Synder, samt den hele Verden om at være forsigtige med, hvad de foretage sig mod Zion.

Endnu nogle faa Ord til de Sidste-Dages Hellige. Jeg ønsker at sige til mine Brødre og Søstre, lad os ophøre med at finde Fejl hos hverandre; lad os ikke sige, at denne Mand eller Kvinde handle uret, at denne Familie ikke er god, eller at denne Person sætter et daarligt Exempel. Lad os betænke, at vi selv ere ansvarlige med Hensyn til vor Vandel. Det vil ikke gavne mig, om jeg apostaserer, fordi en Familie følger Babylons Skikke, eller fordi Denne eller Hin gjør uret. Lad os afstaa fra denne Gjerning og betragte vore egne Handlinger. Vi burde lægge denne Fremgangsmaade tilside, thi idag er den for en Del herskende i Zion og har været det for en lang Tid, idet Nogle have fundet Fejl ved Dette eller Hint, istedetfor at se hen til sig selv. Lad os alle se hen til vort eget Hjem, og Enhver søge til at styre sin egen Familie, sætte sit eget Hus i Orden og udføre hvad som er forlangt af ham. Lad os betænke, at Enhver er ansvarlig for Herren for sine Handlinger alene.

Jeg beder Gud vor himmelske Fader, at han vil udøse sin Aand over Zions Ældster, Mødre, Døtre og alle hendes Indvaanere, paa det vi maa lytte til Herrens Tjeneres Raad, saa vi maa staa retfærdiggjorte for Guds Aasyn, saa vi maa blive bevarede i Troen, saa vi maa have Kraft til at oprejse Templer, opbygge Zion, forløse de Døde og selv blive forløste for Kristi Skyld, Amen.

Tankesprog.

Mødre! ønske I at være Missionærer? Vi ville beskikke Eder en Mission: — Oplær Eders Børn om deres Pligter; og lær dem, istedetfor at iføre sit Legeme allehaande Tant og Stads, at tilegne sig Noget, som kan være Sjælen til Prydelse. Brigham Young.

I behøve ikke at aabenbare den hele Sandhed til Andre end disse, der ere berettigede til at kjende den hele; men hvad I fortælle, lad det være Sandhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Februar.

Lydighed.

(Fra „Millennial Star“).

„Alligevel, han var Søn, lærte han dog Lydighed af det, han led“. Paulus.

Ved Lydighed til de Love, som styre vor Tilværelse paa Jorden, er det, at vi leve. Skulde vi krænke dette Princip, hvori det ifølge det menneskelige Livs Love angaar vor Velfærd, vilde vi paabringe os selv retfærdig og velfortjent Straf. Saaledes er det ogsaa, hvor Lydighed forlanges i Ting af mere ophøjede og ædle Egenskaber. Det er umulig at sikre sig selv en Belønning af evig Lykke, medmindre vi vise Lydighed til det evige Livs Love; og ligesaa umulig er det for os at erholde det nærværende Livs Velsignelser, uden at efterkomme Betingelserne, under hvilke disse Velsignelser skulle annammes.

Lydighed er det ledende Princip til Frelse. Det er den, som bringer os i Samfund med Herren. Ved den blive vi delagtige i Velsignelserne, som ere Frugterne af Evangeliet. Vi kunne ligesaa lidt blive optagne i Kristi Kirke, uden først at undergive os dens Love, som vi, uden at undergive os de naturlige Love, kunne komme i Besiddelse af Nydelser og Glæder, der henhøre til det naturlige Liv. Og dog alligevel, hvad der angaar det evige Liv, saa har Lydigheden, som udstrømmer fra Herren, altid været det mest prøvende af alle Principer til Menneskeslægten; det har været det mest vanskelige at iagttage og efterleve, fordi det indbefatter uforanderlige Forlangender, der staa i stærk Modsætning til Menneskenes Tilbøjeligheder og Ønsker. Vore første Forældre vare ulydige, og som Følge deraf faldt de i Overtrædelse og bragte derved Død over alle Mennesker. Djævelen forstod meget vel Menneskets Natur og dets Tilbøjelighed til at være ulydig, naar Noget traadte imellem det og dets Attraa; og lige fra Adams Overtrædelsesdage og til nærværende Stund har Satan søgt paa den mest snilde Maade at optænde Ulydighed hos Menneskene, vidende, at derved vilde hans ondskabsfulde Hensigter komme til en heldigere Udførelse.

Det er bleven sagt, at Lydighed er bedre end Offer, og da disse Ord ere komne fra en Guds Profet, vise de tydelig nok, at for Herren er Menneskets Lydighed af større Betydning og for hans Aasyn mer velbehagelig end Frembringelsen af det største Offer. Vilde vi end frivillig give til ham og hans Gjerning Alt, hvad vi have af Jordens Rigdomme, vilde dog ikke dette Offer være saa formaaende til at vinde hans Velsignelser, som en vedvarende altid villig Lydighed til hans Befalinger. Lydighed mod Herren skulde paa ingen Maade ansees som et Offer, men som en behagelig og retfærdig Pligt. Dersom vi skulde modtage en Befaling fra ham til

at opgive vore Ejendele, og vi viste en modvillig Lydighed til denne, vilde vor Handling blive et Offer og ikke være en saadan Lydighed, som Herren forventede; følgelig kunde vor Løn ikke blive i Lighed med det Væsens, der udviste en frivillig Lydighed. „Jorden og dens Fylde hører Herren til," hvis Aarsag vi, ved at adlyde hans Befalinger, kun vise ham vor skyldige Hyldest.

De Sidste-Dages Hellige ere maaske mer forbundne til at iagttage dette Princip end noget andet Folk paa Jorden, ene fordi de have gjort Pagt med Herren at ville holde hans Befalinger, og erkjendt, ved deres første Gjerninger, Magten og Myndigheden hos de Mænd, som staa i deres Midte, og som af den Almægtige ere kaldte til at være hans Mund paa Jorden, og paa denne Maade have de til en vis Grad stillet sig selv i Lighed med det gamle Israel fordum, der vare ledede af Profeten Moses. De erkjende den Hellig-Aands Virkninger, og vide," at Herren vil Intet foretage sig, medmindre han aabenbarer det for sine Tjenere, Profeterne," og som en nødvendig og fornuftig Følge heraf ere de undergivne Guds Villie, saaledes som den maa blive aabenbaret gjennem hans Tjenere, Profeterne, som nu ere paa Jorden. Guds Befalinger, aabenbarede til Præstedømmet, ere ligesaa bindende for dem, til hvem de ere givne, som om han personlig skulde have vist sig for dem og selv udtalt med sin egen Mund ethvert Ord, som hans Tjenere have talt. Under disse Omstændigheder er det derfor forlangt af de Sidste-Dages Hellige at vise Lydighed til Herrens Tjeneres Ord, imodsat Fald kunne de ikke vente at annamme de Velsignelser, de have attraaet. Vort Haab om evig Belønning drejer sig om dette Princip, Lydighed, og paa ingen anden Maade og ved intet andet Middel, som maaske Mennesker kunde opfinde, kunne vi vinde vor Belønning. Der er Harmoni og Overensstemmelse i denne Foranstaltning, og vi kunne aldrig opnaa en Fylde af Kundskab eller Fuldkommenhed med nogen anden Regel.

Da Lydighed er et Handlingsprincip bliver det en udøvende Pligt. Evangeliets Love og Ordinancer ere givne for at de skulle iagttages, ikke ved Hørelse, men ved Udøvelse. At iagttage dem ved Hørelse alene vilde intet gavne; og det vilde heller ikke gavne Herren at aabenbare dem, dersom de simpelthen bleve betragtede med et Bifaldsnik, og der ikke fra vor Side behøvedes nogen Bestræbelse for at adlyde og leve i Overensstemmelse med dem. Betingelserne, paa hvilke vi kunne erholde Himlens Velsignelser, ere simple, ædle og retfærdige, og forlange ikke nogen overordentlig Anstrengelse af hverken Legeme eller Sjæl for at opfylde dem, forsaavidt vi ikke anse Herrens Tjeneste som et Offer. Den Lydighedsforpligtelse, som de Hellige have underkastet sig, gjør det derfor nødvendig for dem at fortsætte i Udøvelsen af alle de Love, Ordinancer og Pligter, der fra Himlen bleve aabenbarede til dem. Formedelst Lydighed ere de maaske blevne opmuntrede til at udøve Tro paa Herren, til at omvende sig fra deres Synder og til at blive døbte til deres Synders Forladelse, hvorefter de have annammet den Hellig-Aand; men efter at disse Ordinancer ere iagttagne, blive de belærte, ved Aanden og Herrens Aabenbaringer gjennem hans Tjenere, til at adlyde andre ligesaa vigtige, men mer forfremmende Principer, saasom: Tiendeydelse, Indsamling, Daab for de Døde osv. Skulde vi tillade Satans Tilskyndelser at herske i vore Hjerter og overvælde vor Tro, og som Følge deraf undlade at efterkomme de Pligter, som Herren ønsker, at vi skulle iagt-

tage, da ere vi ikke bedre stillede, end om vi ogsaa havde undladt at adlyde de simplere Ordinancer: Tro, Omvendelle og Daab. Udøvelsen af alle Pligterne er nødvendig for at opnaa en Fylde af den evige Herlighed.

Mange ere formedelst Evangeliet blevne befriede fra Fattigdom og Elendighed, og grundet paa deres Trofasthed for en Tid, efterat de ere komne til Zion, have de erhvervet sig betydelige Rigdomme af denne Verdens Goder; men altfor ofte har det hændt, at Saadanne have ophøjet sig selv i deres forfængelige Indbildninger, ere blevne stolte og ulydige og have som Følge deraf tabt den ydmyge og lydige Aand, som bragte dem til at annamme Evangeliet. Dette har været deres Prøve, og de have bukket under for den ødelæggende og sjæleforbærvende Indflydelse af Ulydighed. De have indbildt sig selv at være uafhængige af Evangeliet og deres himmelske Fader, hvilken Følelse er bleven dem indgydt af den Onde formedelst den fristende og fordærvende Indflydelse, som Rigdom udøver. Rigdomme have næsten altid bevirket, at Menneskene ere blevne stolte og ulydige; og Djævelen har stadig vidst at anvende dem til at lede den fordum Retfærdige og Lydige bort fra den sande og levende Gud. De mange Exempler, beskrevne i den hellige Skrift, ere fuldkomne Beviser herpaa.

Vi burde altid være standhaftige i at tjene Herren, og ikke Mammon, samt søge til at bevare en ydmyg og lydig Aand, som aldrig kan overvindes af Fordærverens listige Indflydelser. Hvis vi vedblive med dette og opfylde vore Pligter, vil ingen god og ønskelig Velsignelse blive os fraholdt. Vi ønske at opmuntre de Hellige til at lytte til disses Raad, der ere satte til at lede dem, erlægge deres Tiende og være nidkjære i at sammenspare saa meget, som mulig for deres Udfrielse fra Babylon. Vi ere forvissede om, at dersom de Hellige ville efterleve disse Raad, vil deres Samvittighed ikke have nogen Skyld for Herren, og de ville sikre sig selv det glædelige Privilegium at bo i al Evighed tilsammen med Kristus og Andre, som formedelst Taalmodighed, Lydighed og Lidelser have annammet en Fylde af Herlighed.

Korrespondance.

Amerika.

Ephraim, den 25de Decbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Det er en smuk Morgen, og „Glædelig Jul" lyder det fra Enhver. Alle synes at glæde sig i Festen, og da vi have godt Slædeføre, have vi Lejlighed til at høre de klingende Bjælder fra alle Kanter. Tillad mig at ønske Dem glædelig Jul. For et Aar siden var jeg stillet i Lighed med Dem nu, Tusinder af Mil fjernet fra dem, som vare mig kjærest. Dog uagtet dette, betragtet fra et menneskeligt Standpunkt, maa synes haardt, har jeg alligevel erfaret, at der

gives ingen Stilling i Livet, som kan meddele en mere ren og ublandet Glæde, end den at være en Herrens Tjener og udføre sine Pligter, uden Forskjel, hvor Ens Lod maa være kastet. Jeg har ofte tænkt at sende Dem nogle Linier, men har indtil nærværende Øjeblik forsømt at gjøre saa, hvilken Forsømmelse jeg haaber, De vil undskylde mig.

Siden min Tilbagekomst har jeg havt det travlt med at faa vort ny Forsamlingslokale saa nær fuldendt, at vi i Vinterens Løb, uden Frygt for Kuldens ubehagelige Følger, kunne afholde Forsamlinger i det. Brødrene have paa den mest virksomme Maade efterkommet den i dette Øjemed stillede Opfordring; og Ephraimiterne synes alle at være stolte af deres nye Lokale. For et Par Uger siden havde vi Besøg af det første Præsidentskab, som afholdt To-Dages Forsamlinger hos os. Huset, omendskjøndt stort, var ganske opfyldt. Mange interessante Emner bleve fremlagte for Tilhørerne, blandt hvilke var: Anlæggelsen af en Jernbane fra Provo, op gjennem Spanish Fork Kanyon og ned gjennem dette County (Sanpete). Præsident Young opmuntrede Folkene til ved deres Midler at yde Bistand til dette Foretagende, og han havde foranstaltet det saaledes, at de kunde betale med Hvede.

Pengemarkedet er flaut, grundet paa den træge Omsætning af Levnetsmidler i Minerne, af hvilke mange, efterat store Summer ere blevne satte i dem, have gaaet til Underbalance. Præsidenten raadede os til at anbringe vore Penge til Anlæggelsen af Jernbaner og forfremme os selv istedetfor Hedningerne. Det er ganske indlysende til de Hellige, at et saadant Foretagende vil være til stor Velsignelse for Sanpete, da det vil bringe os nærmere Markedet og tillige sætte os istand til at udfolde de mineralske Hjælpekilder i vor Egn. Vor Stenkul siges at være den bedste, som er funden vest for St. Louis; og der er ingen Tvivl om, at den jo vil blive efterspurgt af den store og tiltagende Folkemængde ved det Stille Havs Kyster. Præsident Smith sagde, at han kunde ønske en hel Del af vore Kvadersten til Baandene paa Templet, da den vilde danne en saa behagelig Kontrast til Graniten, hvoraf det er bygget. Vore Malmgruber ville ogsaa upaatvivlelig komme i Drift, efterat Jernbanen har sat os i en mer intim Forbindelse med Handelens Midtpunkt.

Medens jeg skriver om Templer, vil jeg berøre en Ting, som blev sagt, hvilket jeg ved vil interessere Dem. Naar de fire Mure paa St. Georges Tempel ere rejste, vil Grundvolden til et andet blive lagt et Sted her i Sanpete. For kort Tid siden udgik der en Opfordring til den mandlige Befolkning om at tage ned til St. George og i Vinter arbejde paa Templet til Foraarsarbejdet begyndte herhjemme. Opfordringen blev saa beredvillig efterkommet hos os, at Broder Brigham sagde: „Sanpete har handlet højsindig."

Et andet stort Foretagende er begyndt: nemlig det Store Vestlige Jernværkskompagni. Det har længe været bekjendt, at Iron County besidder nogle af de rigeste Gruber i Verden; men da det tager en stor Kapital til at drive dem, ere Interessenterne blevne begunstigede med mindre Held, end de forventede. Nogle fremmede Spekulanter tog derop for nogen Tid siden i den Hensigt at sikre sig Gruberne, men kom netop én Dag for sent, da vore Brødre vare komne dem i Forkjøbet og havde sikret sig Gruberne under den ny Grubelov.

Det, som her benævnes the Iron Mountain, siges at være mange Gange

større, og Ertsen rigere, end den, der findes i Iron Mountain i Missouri, som med Rette er bleven benævnet et af Verdens Undere. Ertsen er af forskjellig Beskaffenhed, og noget af den er Magnesia, hvoraf udvindes Jern, som er Pensylvania Jernet langt overlegent. Broder Dusenburg fra Provo har netop været her og forsøgt at samle Penge til Indkjøb af større Maskiner, end Kompagniet for Tiden er i Besiddelse af. Det er Præsident Youngs Ønske, at de Hellige skulle eje alle Aktierne i dette Foretagende; dog hvis de bleve tilbudte Udenforstaaende, vilde snart den manglende Kapital blive tilvejebragt, men dette vilde være at skjænke vore Rigdomme til dem. Uagtet vore Modstanderes ivrige Bestræbelser for at betage os vore Rettigheder og tilintetgjøre vor Frihed, ere Udsigterne for Zions Velfærd meget lovende. „Ringen" og nogle ondskabsfulde Kongresmænd ere ifærd med at planlægge et andet Angreb mod os; hvadenten de ere heldige eller ikke, i deres onde Anslag, saa vide vi, at Herren vil lade Følgen blive til vort Gavn.

Vor Vinter har sat ind med Alvor. Vi have havt mer Sne i December, end vi have kjendt for mange Aar. Sundheden i Almindelighed synes at være bedre blandt Folket nu end forrige Vinter. Jeg kan tænke mig, hvor travlt De og Deres Medarbejdere have det i Eders Arbejdsmarker. Min Bøn er, at I maa være velsignede med Fremgang, og at alle Hindringer, som lægges i Eders Vej, maa blive overvundne.

Med kjærlig Hilsen til Dem med Medarbejdere samt til mine Søskende i Skandinavien, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet,
Knud Peterson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").
(Fortsat).

Den 25de September 1845 lod Fredsdommer Backenstos sin Bekjendtgjørelse udgaa, i hvilken han gav en udførlig Beskrivelse over Pøbelens grusomme og oprørende Handlinger, og anførte, at omendskjøndt de ikke vendte tilbage for at udføre yderligere Ugjerninger i Provinsen, saa strejfede de dog om i de nærliggende Egne, i Staten Missouri og Jowa Territorium, og udbredte alle Slags Løgnhistorier og daarlige Rygter, i den Hensigt at faa Hjælp til paany at begynde deres Ildspaasættelser og Pøbeloptøjer. Han bekjendtgjorde ogsaa, at Klager vare indløbne til ham fra „Mormonerne" og „Anti-Mormonerne" om, at Kvæg og andre Ejendele vare bortstjaalne fra dem. Han havde gjort sig den yderste Umage for at komme til Sandheden i disse Sager; og uagtet Rygterne cirkulærede i Mangfoldighed, at de Hellige vare skyldige i disse Forbrydelser, var han ikke desmindre bleven overbevist om, at de vare de Bestjaalne og ikke Tyvene. Herom udtrykte han sig som følger: „Enhver „Ikke-Mormon", som anmelder om stjaalne Ejendele, er ikke af „Mormonerne" anseet som en

Fjende; thi de anse disse Tyverier, Ildspaasættelser og Ugjerninger som de mest forfærdelige Forbrydelser. Det er ikke mer end rimeligt at antage, at Mænd, der ville sætte Ild paa Huse, Lader, Kornmarker og anden Ejendom, og som med væbnet Magt og med Trusler paa Livet ville uddrive de Forenede Staters Postmestere og andre Embedsmænd fra deres Embeder og Hjem, ikke ere for gode til ogsaa at stjæle Kvæg, Heste og udøve andre Forbrydelser. Mænd, som ere skyldige i saadanne ugudelige Misgjerninger, ere hærdede mod alle det menneskelige Væsens ømme Følelser. De Vilde vilde gyse af Forfærdelse over saadanne grove Niddingsdaader, som dem der karakterisere disse Pøbelbander. Og videre, hvoraf kommer det, at disse, der ere Modstandere af Pøbelvælden næsten i ethvert Tilfælde ere beskyldte for Kvæg- og Hestetyverier? Dersom „Mormonerne" ere skyldige i disse Forbrydelser, for hvilke de ere anklagede, er det ikke da yderst mærkværdig, at ikke et Kreatur af alle de Heste og Kør, som siges at være stjaalne, ere bortkomne fra dem, der staa paa Pøbelens Parti? I ethvert Tilfælde er det, saavidt jeg kjender, bleven stjaalet fra dem, der vare Modstandere til Pøbelens ondskabsfulde Fremgangsmaade."

Fredsdommeren betegnede Thomas C. Sharp, Redaktør af Warsaw Signal, som en Skurk i den værste Skikkelse, og hans Bekjendtgjørelser om Tilstanden og Operationerne i Provinsen, som den mest skammelige Løgn.

Denne samme Sharp var uden Tvivl én af de bitreste Fjender, de Hellige havde, i de Dage. Hele Tiden under deres Gjenvordigheder var Signals Spalter opfyldte med de utroligste Løgne angaaende de Helliges Handlinger; og ved dette Middel gjorde Redaktøren meget til at anspore Pøbelen i Udførelsen af deres Voldshandlinger. Mange af hans Beretninger tilligemed de talrige Rygter, som vare i Omløb om de Sidste-Dages Hellige, vandt Tiltro, endog hos ærlige Mennesker, uagtet de personlig ikke vare bekjendte med Forholdene. I Sandhed, Fordommene vare saa almindelige mod de Hellige og saa kraftige, at der skulde næsten ingen Argumenter til for at overbevise saadanne Personer om, at „Mormonerne" vare skyldig i enhver tænkelig Forbrydelse.

Stadig ankom der nu Familier til Nauvoo fra La Harpe og andre ensomt beliggende Steder for at erholde Beskyttelse, og i Nauvoo gjordes der Forberedelse for Udvandring. Expeditioner bleve organiserede og Komitér udvalgte for at bestemme, hvorledes disse, som skulde begive sig paa Vandring mod de vestlige Egne af Klippebjergene, skulde udrustes.

Guvernør Ford befalede, at Statens Væbning, med Undtagelse af en lille Styrke, under General J. J. Hardins Kommando skulde hjempermitteres, og ifølge denne Bestemmelse blev den lille Militærstyrke, som af Fredsdommeren var ladt tilbage i Carthage for at opretholde Orden, hjemsendt den 28de.

(Forts.)

Evangeliet.

(Fra „Millennial Star".

Frihed og Uafhændighed ere indbyrdes forbundne. Men hvorledes kan et Menneske være fri, naar det ganske og aldeles er i en afhængig Tilstand med Hensyn til denne Verden? Evangeliet vil frigjøre os, ved at gjøre os uafhængige af saadanne Ting, som Mange tro, at de ikke kunne leve foruden. Eftersom vore Ønsker formindskes, ville vi blive mer og mer uafhængige og paa samme Tid voxe i Velstand. Evangeliet lærer os, hvorledes vi skulle renoncere vore Attraar, og hvorledes vi kunne undvære disse eller hine daarlige og forfængelige Ting, som vi ellers kunde være tilbøjelige til at hige efter. Selvfornægtelse er et af Evangeliets Principer, og saaledes er enhver Kraft, som tjener til at undertrykke de onde Tilbøjeligheder i vor menneskelige Natur. Derfor, hvor lykkelig føler ikke den sig, som lever i Overensstemmelse med Evangeliets Love! Hvor magtpaaliggende og hvor uundgaaeligt nødvendig er det ikke i dette Liv at vise Lydighed til dette Bud. Hvor forvansket bliver ikke baade Aand og Moral, hvor fornedret i Herrens Øjne, hvor vildfarende, hvor fortabt og ustadig, og hvilket et jordisk Barn uden nogen Ledestjerne bliver ikke Den, der staar forladt uden Evangeliets Love til at styre og kontrollere hans Handlinger!

Et Menneske, foruden den aandelige og moralske Indflydelse af Evangeliet, er lig et Træ, hvis Frugter aldrig modnes. Han vil altid være et ufuldkomment Væsen og et Misfoster. Men hvor langt anderledes er det ikke, naar vi have Evangeliet hos os! Det er Lys! Det er Glæde! Det er Liv! og det er Fred! Og videre, Mennesket kan ved sin Stræben tilegne sig Fuldkommenhed. I hvor stor en Grad? Som dets Skabers og Danners. Hvilken Fryd og Glæde, saaledes at kunne leve under Evangeliets Velsignelser!

Hvor smagløst er ikke alt Verdsligt i Sammenligning med Himlens Velsignelser — de Trofastes Løn! Hvem vilde afslaa at gaa didhen, hvor Gud, Kristus og de hellige Engle opholde sig? Kunne ikke vi, ved Herrens Bistand og formedelst de frelsende og ophøjende Egenskaber i Evangeliet, blive oprejste fra vor nærværende Tilstand og opnaa udødelig Herlighed? Vi lade vor himmelske Fader besvare dette Spørgsmaal; og han siger, at vi kunne.

Vi lære gjennem Deseret News, at allerede syv Bill'er ere fremlagte i Kongressen i Washington, som alle, uagtet de ere affattede af forskjellige Mænd, ikke desmindre gjennemstrømmes af den samme Aand, og røbe de samme Motiver, nemlig: at betage de Sidste-Dages Hellige deres konstituerede Rettigheder. Dog vort Haab er nu som altid, at Alting vil tjene dem til det Gode, der i Sandhed elske Herren og holde hans Befalinger. Vore Søskende hjemme i Zion ere aldeles ubekymrede med Hensyn til disse Ting. De vide, at Himlens Gud er deres Beskytter, som vogter paa dem med et kjærligt og aarvaagent Øje,

og som vil komme dem til Hjælp i rette Tid. I denne Tillid og Fortrøstning udføre de i Bøn og Paakaldelse til Gud deres daglige Pligter, vidende, at alle vore Fjenders Anslag og Planer, omend nok saa undersundige og djævelske, ville falde magtesløse til Jorden. Evangeliet vil overvinde alle Djævelens Planer.

Det Fuldkomne.

Apostelen har os berettet
I klare og syndige Ord,
At Kundskab skal vorde udslettet
Tilligemed Sproget paa Jord.

Profeter ej findes skal mere,
Som skulle for Mennesker spaa,
Som skulle for Folk profetere,
Om Ting, som skal komme og gaa.

Ja, Sproget, den herlige Gave,
Skal høres, som fordum det lød
Hos Adam i Skjønhedens Have,
Naar vi er forløst ifra Død.

Og Kundskab vi ej skal behøve;
Thi Hver skal kjende jo sin Gud;
Den Fryd skal os Ingen berøve,
Hvis vi have elsket hans Bud.

Dog Kjærligheds mildnende Stemme
Skal altid i Hjerterne slaa;
Og den skal vi aldrig forglemme,
Thi vid: den skal evig bestaa!

Og han, den Fuldkomne, skal komme
Og gjæste sit Folk her paa Jord,
Naar Tidernes Fylde er omme,
Som udtalt i Bibelens Ord.

Og da først skal alt dette hænde,
Som Herrens Apostel har sagt;
Og Kristus vi Alle skal kjende,
Som med ham i Daab har gjort Pagt.

Gransk Bibelens sunde Lærdomme,
Og da skal Du Kundskab opnaa;
Du kjende skal Frelserens Komme,
Naar dømmes skal Store og Smaa.

H. O.

Blandinger.

Valgoptøjer i England. Times bringer følgende Meddelelser om de Optøjer, der have fundet Sted, og som Telegrafen allerede har omtalt. I Dudley paraderede en Skare Irlændere i Gaderne, og et Sammenstød fandt Sted, hvorved mange Mennesker bleve haardt saarede, og over hundrede Publichouses (Ølhuse) og andre Butiker bleve ødelagte. I Sheffield bleve Vinduerne slaaede ind i mange Huse, ligesom ogsaa i Nottingham. I Dukenfield blev tre Mennesker forslaaede og flere Huse plyndrede. I Windsor, der ligger omtrent en halv Mil fra Byen Eton, hvor en af Englands største Skoler findes, havde et Par Hundrede af Skoledrengene paa en eller anden Maade faaet Indpas, og der blev nu anstillet en formelig Jagt efter dem af Lærerne. Drengene sprang over Grave og Palisader, løb Skildvagter

omkuld og spillede alle Slags Puds til stor Ulejlighed for Vælgerne. I Tunstall fyrede Politiet med løst Krudt, men tilsidst blev det nødvendig for Militæret at opretle Orden. I en anden lille By bleve henved tre hundrede Gaslygter omkastede, og i det Hele taget synes det, som om en ualmindelig Gjæring har herslet blandt Gemytterne.

Striken i de belgiske Kulgruber. Ifølge Privat-Telegram til „B. T." fra Brysfel meddeler Etoile Belge, at der har fundet en yderligere Arbejdsnedlæggelse Sted i syv andre Kulgruber end de tidligere omtalte. Man frygter for, at Striken skal udstrække sig til alle Gruberne i Kuldistriktet om Mons.

Farsund, den 31te Januar. Siden Oktober har det næsten uafbrudt stormet paa vore Kyster. Tusinder af Skibe have i Maaneder ligget i alle mulige Havne langs med Kysten uden at have kunnet komme ud. Idag er det svenske Dampskib „Gevalia", bestemt til England med Kornvarer, indløbet hertil for at søge Læ, efter i flere Dage at have ligget og flakket om i Nordsøen, uden at kunne komme fremad. Alle de Sejlskibe, som have forsøgt paa at komme ud, ere blevne nødte til at vende tilbage.

Mellem Arendal og Stavanger skal, efter hvad der siges, ligge ca. 5000 (?) Skibe, dels med Havari og dels formedelst Modvind. Mellem Arendal og Tønsberg antages ligeledes nogle Tusinde Skibe at ligge.

Stormflod. En heftig Stormflod fra Nordvest har den 9de og 10de dennes sat en Del af Byen Kiel under Vand. Vandet stod $7^1/_2$ Fod over den normale Vandstand.

Alfred Hansens Hustru Selma, født i Sverige, er i en Alder af 21 Aar afgaaet ved Døden i Logan, Cache County i Utah.

Ole, Søn af Nils Nilson og Hustru Boel, er død i Smithfield, Cache County, den 4de Januar. Den Afdøde var 24 Aar gammel og født i Sverige.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.